

Harrison Bergeron*

Kurt Vonnegut, Jr.

Çeviren: Tuğba Akman**

Yıl 2081'di ve sonunda herkes eşitti. Sadece Tanrı ve kanun önünde eşit değillerdi. Her şekilde eşitler. Kimse kimseden daha zeki değildi. Kimse diğerlerinden daha iyi görünümlü değildi. Kimse kimseden daha güçlü ya da hızlı değildi. Tüm bu eşitlik, Anayasanın 211, 212 ve 213. Maddelerinin değişikliklerine Birleşik Devletler Handikapçı General Ajanlarının sürekli uyanıklığına bağlıydı.

Yine de yaşamakla ilgili bazı şeyler tam olarak doğru değildi. Mesela Nisan ayının hâlâ bahar olmaması insanları çıldırtıyordu. Ve o nemli ayda H-G adamları George ve Hazel Bergeron'un 14 yaşındaki oğlu Harrison'u alıp götürdüler.

Trajikti ama George ve Hazel bunu çok fazla düşünemediler. Hazel'in mükemmel ortalama bir zekâsı vardı, bu da kısa patlamalar dışında hiçbir şey düşünemeyeceği anlamına geliyordu. George'un zekâsı normalin çok üstünde olduğundan kulağında küçük bir zihinsel engelli radyosu vardı. Kanunen her zaman onu takması gerekiyordu. Bir hükümet vericisine ayarlanmıştı. Her 20 saniyede bir verici, George gibi insanların beyinlerinden haksız yere faydalanmasını engellemek için keskin bir ses çıkarırdı.

George ve Hazel televizyon izliyorlardı. Hazel'in yanaklarında yaşlar vardı ama o an için neden olduğunu unutmışlardı.

Televizyonda balerinler vardı.

George'un kafasında bir zil çaldı. Düşünceleri bir hırsız alarmından kaçır gibi panik içinde dağıldı.

"Az önce yaptıkları gerçekten güzel bir danstı," dedi Hazel.

"Hı hı" dedi George.

The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Ekim 1961. <http://www.tnellen.com/cybereng/harrison.html>

**Siyaset bilimi yüksek lisans mezunu | akmantubaa@gmail.com
Liberal Düşünce Dergisi, Yıl: 27, Sayı:105, Kış 2022, ss.237-242.

“Bu dans çok güzeldi,” dedi Hazel.

“Evet” dedi George. Balerinler hakkında biraz düşünmeye çalıştı. Aslında pekiyi değillerdi. Kanat ağırlıkları ve saçma dolu çantalarla yüklüydüler, yüzleri maskeliydi, üstleri başları kirli, dökülüyor, kimse minnettar ve özgür bir mimik ya da sevimli bir yüz göremiyordu. George, belki de dansçıların handikapları olmaması gerektiği gibi belirsiz bir fikre kapılmıştı. Ama kulak radyosundan gelen bir ses bu konudaki düşünceleri ilerlemeden düşüncelerini dağıttı.

George irkildi. Sekiz balerinden ikisi de öyle.

Hazel onun irkildiğini gördü. Zihinsel bir engeli olmadığı için George’a en son sesin ne olduğunu sormak zorunda kaldı.

“Birinin bilyeli bir çekiçle süt şişesine vurması gibi geldi,” dedi George.

“Farkı sesleri duymanın gerçekten ilginç olacağını düşünürdüm,” dedi Hazel biraz kıskanarak.

“Imm” dedi George.

“Handikap Generali olsaydım ne yapardım biliyor musun?” dedi Hazel. Hazel aslında Diana Moon Glampers isimli bir kadın olan handikap generaline çok benziyordu. “Diana Moon Glampers olsaydım,” dedi Hazel, “bir nevi dinin onuru için, Pazar günleri çanları çalardım.”

“Sadece çansa, bunu düşünebilirdim,” dedi George.

“Belki de çok yüksek sesle çalardım,” dedi Hazel. “Sanırım ben iyi bir Handikap Generali olurum.”

“Herkes kadar iyi.” Dedi George.

“Normalin ne olduğunu benden iyi kim bilebilir ki?” dedi Hazel.

“Doğru,” dedi George. Şu an hapiste olan olağandışı oğlu Harrison’u düşünmeye başladı ancak kafasındaki yirmi bir top atışı selamlaması sesi bunu durdurdu.

“Garipti değil mi?” dedi Hazel.

O kadar garipti ki George bembeyazdı ve titriyordu ve gözyaşları kıpkırmızı gözlerinin kenarlarında duruyordu. Balerinlerden ikisi şakaklarını tutarak stüdyonun zeminine çöktüler.

“Birden çok yorgun gözüktün,” dedi Hazel. “Neden kanepede uzanıp handikapını yastıklara yaslamıyorsun bir tanem?” Handikaptan kastı George’un boynunun etrafında asılı 47 poundluk bez saçma torbasıydı. “Git de yasla şu torbayı”, dedi. “Bir süre için eşit olmamız umurumda değil.”

George torbayı elleriyle tarttı. “Bunu umursamıyorum,” dedi. “Fark etmiyorum bile artık. Bu benim bir parçam.”

“Son zamanlarda yorgun ve tükenmiş görünüyordun,” dedi Hazel. “Keşke torbanın dibinde küçük bir delik açabilseydik ve içinden kurşunların birkaç tanesini alabilseydik. Sadece birkaç tane.”

“Her aldığın kurşun için iki yıl hapis ve iki bin dolar para cezası,” dedi George. “Buna takas denmez.”

“İşten geldiğinde sadece birkaç tanesini çıkarsan?” dedi Hazel. “Yani burada kimseyle rekabet etmiyorsun. Sadece oturuyorsun.”

“Eğer bunu yaparsam,” dedi George, “diğer insanlar da bunu yapar ve kısa sürede herkesin birbiriyle rekabet ettiği o karanlık çağa tekrar döneriz. Bundan hoşlanmazdın değil mi?”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Hazel.

“İşte,” dedi George. İnsanlar kanunları çiğnemeye başladığında toplum ne hâle gelir sence?”

Eğer Hazel bu soruyu cevaplamasa, George yeni bir tanesini sormazdı. Kafasında bir siren sesi duydu.

“Dağılırdı,” dedi Hazel.

“Ne?” dedi George boş boş.

“Toplum,” dedi Hazel. “Az önce söylediğin, bu değil miydi?”

“Kim bilir?” dedi George.

Televizyon programı aniden yeni bir haber için kesildi. Haberin ne ile ilgili olduğu açık değildi, çünkü spikerin, diğer spikerler gibi ciddi bir konuşma engeli vardı. Yaklaşık yarım dakika ve büyük bir heyecanla spiker “Bayanlar ve Baylar” demeye çalıştı.

Sonunda vaz geçti ve haber bültenini okuması için balerinlerden birine verdi.

“Önemli değil,” dedi Hazel spiker için, “denedi. Önemli olan bu. Tanrının ona verdikleriyle en iyisini yapmaya çalıştı. Bu çabası için iyi bir zam almalı.”

“Bayanlar ve baylar,” dedi balerin, haber bültenini okuyarak, olağanüstü güzellikte olmalı, çünkü taktığı maske iğrenç. Ve dansçıların en güçlü ve en zarifi olduğu açıktı, çünkü 200 poundluk bir adama verilenler kadar büyük-handikapları vardı.

Ve bir kadının kullanması için hiç de adil olmayan sesi için de bir kez özür dilemek zorundaydı. Sesi sıcak, parlak, sonsuz bir melodiydi. “Affedersiniz,”

dedi ve sesini rekabet edemeyecek düzeye getirdikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

“14 yaşındaki Harrison Bergeron” dedi. “Hükümeti düşürme planları yapma şüphesiyle tutulduğu hapisten az önce kaçtı. Dahi bir atlet, handikapsız ve son derece tehlikeli.”

Harrison Bergeron’ un bir polis fotoğrafı gösterildi, baş aşağı, yanlamasına ve tekrar baş aşağı. Resim feet ve inçlerle kalibre edilmiş bir arka planda çekilmişti ve Harrison Bergeron’un boyunu tam olarak gösteriyordu. Tam 7 feet uzunluğundaydı.

Harrison’un geriye kalan görüntüsü ise cadılar bayramı aksesuarlarıydı. Kimse bundan daha ağır handikaplara sahip değildi. Handikapları H-G adamlarının düşündüğünden çok daha kısa sürede ona Gözlükler sadece onu yarı kör yapmak için değil, ayrıca ona baş ağırları vermesi içindi.

Her tarafında metal parçaları asılıydı. Normalde, güçlü insanlara verilen handikaplar askeri bir düzenle sağlanmış açık bir simetriye sahipti, ancak Harrison yürüyen bir hurdalık gibiydi. Bu hayat yarışında, Harrison 300 pound taşıyordu.

Ve güzel görünüşünü örtmek için H-G’nin adamları onu burnuna daima kırmızı lastik bir top takmaya, kaşlarını tıraş etmeye ve hatta bembeyaz dişlerine rastgele siyah kapaklar takmaya zorluyorlardı.

“Eğer bu çocuğu görürseniz,” dedi balerin, sakın ama sakın – tekrar ediyorum sakın- onunla konuşmaya çalışmayın.”

Menteşelerinden kopan bir kapının sesi duyuldu.

Televizyondan hayrete düşürücü çığlıklar ve havlama sesleri geldi. Harrison Bergeron’un fotoğrafı sanki bir depremin ritmiyle dans ediyormuş gibi tekrar ve tekrar gözükte ekranda.

George Bergeron bu depremi kolayca tanıdı, tanımalıydı da. Çünkü uzun zaman kendi evi de bu ses ile dans etmişti. “Tanrım-” dedi George, “bu Harrison olmalı!”

Bunu fark etmesi, kafasında yankılanan bir araba çarpışması sesiyle anında uçup gitti aklından.

George gözlerini tekrar açabildiğinde Harrison’un fotoğrafı gitmişti. Ekranı yaşayan, nefes alan bir Harrison doldurdu.

Çırpınan, palyaço gibi ve kocaman Harrison, stüdyonun ortasında duruyordu. Yerinden sökülmüş stüdyo kapısının kolu hâlâ elindeydi. Balerinler, teknisyenler, müzisyenler ve spikerler ölmeyi umarak önünde diz çöktüler.

“Ben imparatorum!” diye bağırdı Harrison. “Duyuyor musunuz? Ben imparatorum! Herkes ne dersem hemen yapmalı!” Ayağını yere vurdu ve stüdyo sallandı.

“Burada böylece dururken bile” diye bağırdı. “kötürüm, sakat, hasta- Yine de dünya üzerinde yaşamış herhangi birinden daha büyük bir hükümdarım! Şimdi ne yapabileceğimi izleyin!”

Harrison handikap koşumlarını ıslak bir kağıt mendili yırtar gibi yırttı, 5000 poundu taşıyabilecek kapasitede olan handikaplar.

Harrison’un hurda demir Handikapları yere düştü.

Harrison parmağıyla koşum takımını sabitleyen asma kilidi itti. Kilit kereviz gibi kopuverdi. Harrison kulaklıklarını ve gözlüklerini duvara çarptı.

Plastik-top burnunu fırlatıp atarak, gök gürültüsünün tanrısı Thor’u bile korkutacak bir adamı ortaya çıkardı.

“Şimdi imparatoriçemi seçmeliyim,” dedi çömelmiş insanlara bakarak. “Ayağa kalkmaya ilk cüret eden kadın eşine ve tahtına sahip olacak!”

Kısa bir zaman sonra, balerinlerden biri bir söğüt gibi sallanarak ayağa kalktı.

Harrison balerinin kulağından zihinsel hanikapını çıkardı, fiziksel handikaplarını olağan üstü bir hassaslıkla kopardı. Ve en sonunda, maskesini çıkardı.

Kör edici güzellikteydi.

“Şimdi-” dedi Harrison, ellerini tutarak, “insanlara ilk dansımızı göstermeli miyiz? Müzik!” diye emretti.

Müzisyenler sandalyelerine geri oturdular ve Harrison onların handikaplarını da çıkardı. “Çalabildiğinizin en iyisini çalın ve sizi baron, dük ve kontlar yapacağım.”

Müzik başladı. Başlarda normaldi, ucuz, basit ve aptalca. Ama Harrison iki müzisyeni sandalyelerinden itti ve çalınmasını istediği şarkıyı söyleyerek onları birer sopa gibi salladı.

Müzik yeniden başladı ve çok daha iyiydi.

Harrison ve imparatoriçesi bir süre sadece müziği dinledi, kalp atışlarını müzikle senkronize eder gibi ağır bir şekilde dinlediler.

Ayak parmaklarının üzerine kalktılar.

Harrison büyük ellerini kızın ince beline yerleştirdi ve kısa süre sonra kendisinin olacak hafifliği hissetmesine izin verdi.

Ve sonra neşe ve haz patlamasıyla havaya sıçradılar!

Yalnızca yeryüzünün kanunları değil, yer çekimi ve hareket kanunları da terk edilmişti.

Döndüler, yükseldiler, döndüler ve döndüler.

Aydaki geyikler gibi sıçradılar.

Stüdyonun tavanı on metre yükseklikteydi ama her sıçrama dansçıları ona biraz daha yaklaştırıyordu.

Tavanı öpmek açık niyetleriydi. Onu öptüler.

Ve sonra, yer çekimini aşk ve saf istekle sabitleyerek, tavanın birkaç santim altında havada asılı kaldılar ve uzun uzun zaman boyunca birbirlerini öptüler.

Bundan sonra, Diana Moon Glampers elinde çift namlulu on kalibrelik bir av tüfeğiyle stüdyoya girdi. İki kez ateş etti. İmparator ve imparatoriçe daha yere düşmeden ölmüşlerdi.

Diana Moon Glampers tüfeği tekrar doldurdu. Müzisyenlere doğrulttu ve onlara handikaplarını geri takmaları için on saniyeleri olduğunu söyledi.

Ve Bergeronların televizyon tüpü yandı.

Hazel kesinti hakkında konuşmak için George'a döndü ancak George bir kutu bira için mutfığa gitmişti.

George birayla geri geldi, handikapın onu sarsmasıyla bir süre duraksadı. Ve tekrar oturdu. "Ağlıyor musun?" dedi Hazel'e.

"Evet." dedi Hazel.

"Niçi?" diye sordu George.

"Unuttum," dedi Hazel. "Televizyonda gerçekten üzücü bir şey vardı."

"Neydi?" dedi George.

"Kafam karışık," dedi Hazel.

"Üzücü şeyleri unut," dedi George.

"Her zaman öyle yapıyorum," dedi Hazel.

"İşte benim sevgilim," dedi Hazel. Birden ürktü. Kafasında yankılanan bir silah sesi vardı.

"Vay be, bunun garip olduğunu söyleyebilirim," dedi Hazel.

"Tekrar söyleyebilirsin," dedi George.

"Vay be, bunun garip olduğunu söyleyebilirim."